

38. szám.

Szeptember 19 1874.

Merjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.

Előfizetési ár: Egész évre jan.—decz. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt.

Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál. **Kiadó-hivatal:** Pest, barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 4 hasábos nempareille sor 10 kr.

Hirdetések felvételnek: Az I. nemzetközi hirdetési irodájában **Láng Lipót és társa, Budapestben, FÜRDŐ-UTCZA 1. sz. a.**

XXVI. kötet.

BÖLCS BOLONDSÁGOK.

FIRKÁLTA JÓKAI MÓR.

XIV. Taps, fütty és hagymakoszorú.

Azok között a bolondságok között, a miket az emberi bölcsesség kigondolt, az első sorba helyezendők azok a tetszés- és visszatetszésnyilatkozatok a közönség részéről, a miktől egy lángész élete és halála függ, a mik képesek egy embert az egekbe emelni, vagy eltemetni. Ugyanazt az embert az egyik városban eltemetik, a másokban feltámasztják: s lehet, hogy ugyanazon a napon van neki az egyik helyen virágvasárnapja, a másik helyen nagypéntekje. Ott megtapsolják, itt kifütyölik. S a hogy örül az a szegény ember az elsőnek, úgy elbusulja magát a másikon.

Pedig hát mit talál benne? Abban, hogy valaki összeüti a két tenyerét s az nagyot szól? vagy hogy valaki összecücsöríti a száját s sebesen ereszti ki rajta a levegőt?

Egy hírhedett francia tábornok, a ki a

fegyvertelen néptömeg közé lövettet, azért, mert füttyhangokat hallott, azzal igazolta eljárását, hogy »a fütty egy távolból küldött pofoncsapás.« — Ennek a nyomán azt mondhatjuk, hogy a taps nem más, mint egy távolból küldött csók.

Némely színész (és-nő) anynyira hozzá van szokva a taphoz, hogy ha nem tapsolnak eléje, mikor a szinpadra kilép: nem jut eszébe a szerepe. (Segitenek rajta könnyen) s még a legnagyobb művész is aként játszik jól, vagy rosszul, a mint a közönség jól, vagy rosszul tapsol.

Gazdag művészek a tapsot pénzen is megveszik. (Nálunk nem: itt terem ingyen s pénz nincs rá)

Minő martyrium lehet az, mikor egy színész már előre tudja, mi előtt az előadás kezdődne, hogy őt ma ki fogják fütyölni?

E rendkívüli tortura alatt szenvedett a jó

Kilényi kolozsvári színigazgató körében. Jellemszerepeket játszott s minden este kifütyölték. Ez már mindig úgy kijárt neki, mint a sűgónak a félmeszely fenyőviz. Akárhogy játszott, akármit játszott, mikor végezte a szerepét, kifütyültél. Becsületes embert játszott, vagy cselszövő gazt, kifütyölték. Komolyan vette a szerepét, vagy paródiázott, kifütyölték. Könynyekre indított, vagy nevetetni törekedett, kivütyölték.

S ő azért még is csak mindig játszott. Egészen hozzá szokott már.

Egyszer azonban valami új darabban olyan meglepő eredeti felfogással adta a szerepét, hogy a közönség egészen megfélekedezett a mindennapi angariájáról. Kilényi végezte a monologját és távozott. Mielőtt azonban a színpalak erdeje elnyelte volna, megállta, visszafordult s azt kérdezi a tisztelt közönségtől:

»Nini! hát ma nem fütyölnek?»

Kapott erre aztán rengeteg tapsvihart s azontul minden napra kijárt neki a taps a szegődéses füty helyett.

Még nagyobbra vitte a színpadi phlegmát Celesztin; pedig úgy tudott sirni a színpadon, mint a zápor eső. — Egyszer Moor Károlyt és Ferenczet játszotta bravourból Kolozsvárott: a mi nagy bolondság, mert az ember egyszerre két vetélytárs babérijába markol bele két kézzel. Jutalma az volt érte, hogy előadás végén felhajtottak neki egy remekül összefont s ritka szép példányokból kiállított — hagyma koszorút.

Colestina felvette a megtiszteltetés jelét, körülnézte, s azután elégiült arczczal monda:

»E bizony jó lesz nekem lencsére!«

Ázzal kardmarkolatára akasztotta a hagymakoszorút s ment elszánt lélekkel meghalni.

De minden füttynél és hagymakoszorúnál fájdalmasabb torquemádai inquisitionális kinzó szerszám maga a taps. Igen: az a taps, a mit a művésznek kell hallani, mikor egy vetélytársa az ő force szerepében debütíroz.

Ilyenkor minden összecattanó tenyér egy tört döf az ő szívébe. Hát még egy egész felzendülő tapsvihar! Az a pokol maga!

»Pedig hogy rontja el a szerepemet a nyomorult! Skandalum! Ideája sincs róla, hogy mit játszik? S ez tetszik a közönségnek. De hát van ennek a közönségnek szeme, füle, izlése?»

Nincs! Színfalszagatás kell ennek! Meg ordítás! Nyivákolós! Micsoda öltözet ez! Maszkara! Bajazzo! Kutyakomédia! S ennek tapsolnak! Ha én tenném ezt, engem lehajigálnának onnan. Kutya-bagoson a pajtában nem tőrnek meg, s itt kihiják érte háromszor! Nem szerződöm többet! Csizmadia leszek, vagy masamód!«

Kezdi aztán vigasztalni magát. Ah, hisz ez nem az igazi közönség! Ez csinált taps mind. Az az egész zártszék sor mind ingyen jegy: ötven karzatot, harmincz parterret osztottak ki ma este: mondta a pénztárnok. Az a fertelmes ficzkó odalenn, a ki kezdi a tapsot, az a sógora. Hogy nem szégyenli! Az meg ott az inasa odafenn a karzaton, a ki úgy kiabálja a nevét. Becsődítette minden atyafiságát, azokkal tapsoltat magának.

Ilyen kínszenvedései voltak Jancsónak, mikor Éder kolozsvárott föllépett az ő szerepeiben.

Jancsó valódi nagy művész volt, a kinek az érdeme abban állt, hogy a komikus szerepeket mind komolyan vette, s ez által annál nagyobb műélvezetet nyújtott a hozzá értőnek. Éder azonban inkább szeretett a gyöngébb felfogásuak kedvéért játszani s ugyan azon szerepeknek tréfás oldalát még rikitőbb színezéssel tüntette ki; hogy annál jobban nevensenek rajta.

Ezt a nemét a művészetnek pedig Jancsó végtelenül lenézte és megvetette.

Hanem hát a közönség azért mulatta magát és tapsolt.

Jancsó egy sbirr vizsga szemeivel nézte rendre a fő tapsonczokat, s jaj azoknak, ha valaha kezére kerülnek!

Különösen feltűnt neki egy mokány örmény gavallér, a ki rendesen kiválasztotta magának az első páholy és a zenekar képezte szögletet: oda megvetette a hátát, s irgalmatlan nagy tenyereit kinyújtva a publikum fölé, mindig ő kezdte a tapsot s pecsenyének verte a tenyerét, a míg Édert háromszor ki nem hivatta egymás után.

Jancsó nem bírta ezt a nagyobb hatalmaskodási tényt tovább elnézni a színpalak közül. Átlopózott a színpadról ama szöglet páholyba, mely a fő kormányzónak lévén fentartva, üresen állott: oda kúszott a páholy mellvédéhez, hosszú karját kinyújtá rajta, nem sokat kellett keresgélnie, az örmény gaval-

lér hajzata úgy állt szét, mint a szélbontotta boglya; a mint az épen legdühösebben tapsol, Jancsó belemarkol a borzas üstökébe s megcibálja azt Isten igazában úgy, hogy a tapsoncz »tüzet, gyilkost« kiált ijedtében.

Ezzel aztán meg volt nyugtatva Jancsó is, a publicum is; de még a taps-vezető is.

Tanács az „ATHENAEUM“ számára.

Az Athenaeum kiadta Petőfi költeményeit oly kiállításban, melyet nem igen nyújtott még magyar könyvkiadó. Igaz ugyan, hogy Pestmegye táblabírái nem ebből tanulnak lelkesedni, de mi igen, s ezért szépen köszönjük, az »Athenaeum« fáradságát, s ezért adunk neki egy jó tanácsot — ingyen.

Abban a könyvben sok ribillió s költemény van, a mi híres alkotmányunk pedig ma-holnap felvirrasztja reánk Bach dicső korszakát, s akkor pedig ezt a könyvet zikker beschlagolják s megtörténhetik, hogy Cséry Lajosnak nem csak a teheneit, szállítja el egy muszka princz, hanem őt magát is. Hogy ez meg ne történjék, s hogy e könyv azután is elárusítható legyen: küldjön minden fő bach-huszárnak — (megtalálhatni őket mind vagy egy deákpárti conferentián, vagy a miniszteriumban) egy példányt, betakarva néhány »Athenaeum«-akciába: majd akkor nem beschlagolják, nehogy apadjon a dividenda.

Az éjszakai sark-expeditio hírére.

= Mikor Ghyczy meghaltotta, hogy oly állambirtok jutott tulajdonunkba, melyen még semmi államadósság sincs, elhatározta, hogy a pénzt, a mit arra kap, mind oda adja az agyúkérdés kiegyelítésére Kollernek.

□ A Deákpárt meg arra, a hirre, hogy ily adósságszűz földet kaptunk, melynek nincs még egész a jövő századig minden jövedelme lefoglalva adósság fejében: megszüntette a takarékoskodást, tehát már most egy miniszteriumból se kell egy tiszteletbeli, számfelletti fogalmazó gyakornok segédet sem elereszteni.

☞ A természettudósok esztendőre a Cap Pesten fogják nagygyűlésüket tartani, azon reményben, hogy a rémitő sok toaszt fele legalább a hideg miatt belefagy a szónokokba.

↳ A miniszteriumok is oda helyeztetnek át. Ott majd nem ég a körmünkre minden dolog.

□ Akkor még Kosuth apánk se haragszik, ha mindjárt enyves kezű emberek lesznek is a miniszteriumban, mert az ottani hidegben ez enyv se ragad.

= Végül oda megyünk mindannyian, mert ot legalább a hideget okozhatjuk, a miért minden szép és szent ügy irányában, oly fagyos viseletet tanusítunk.

ROMÁNCZ.

Az öngyilkos-idényből.

Szól a kamasz az apjához:

»Bálra hittak a zöld-fához.«

A felelet: »mehetsz, mért ne...«

— »Igen ám; de pénz is kéne.«

»Tíz forinttal be is érem...«

»Be éred-e, soh'se' kérdelem!«

»Képném hát egész komolyan...«

A felelet: »nincsen olyan!«

»Dunába ölöm magamat!...«

— »Egrenék meg hát a halak!«

»Kivanja, hogy végem essék

Gyilok, pisztoly... meglesz!...« — »Tessék!...«

— »De hát apám, legren esze...«

»Fogadd hát e fricskát... nesze!«

— Hah! ez sok; de nagy lesz ára!

És kilódúl nyomba rája.

S mint kik végkép elbukának:

Megr egrenest a Dunának.

Megr egrenest... el van veszve...

— Hol egy szabadító eszme!?

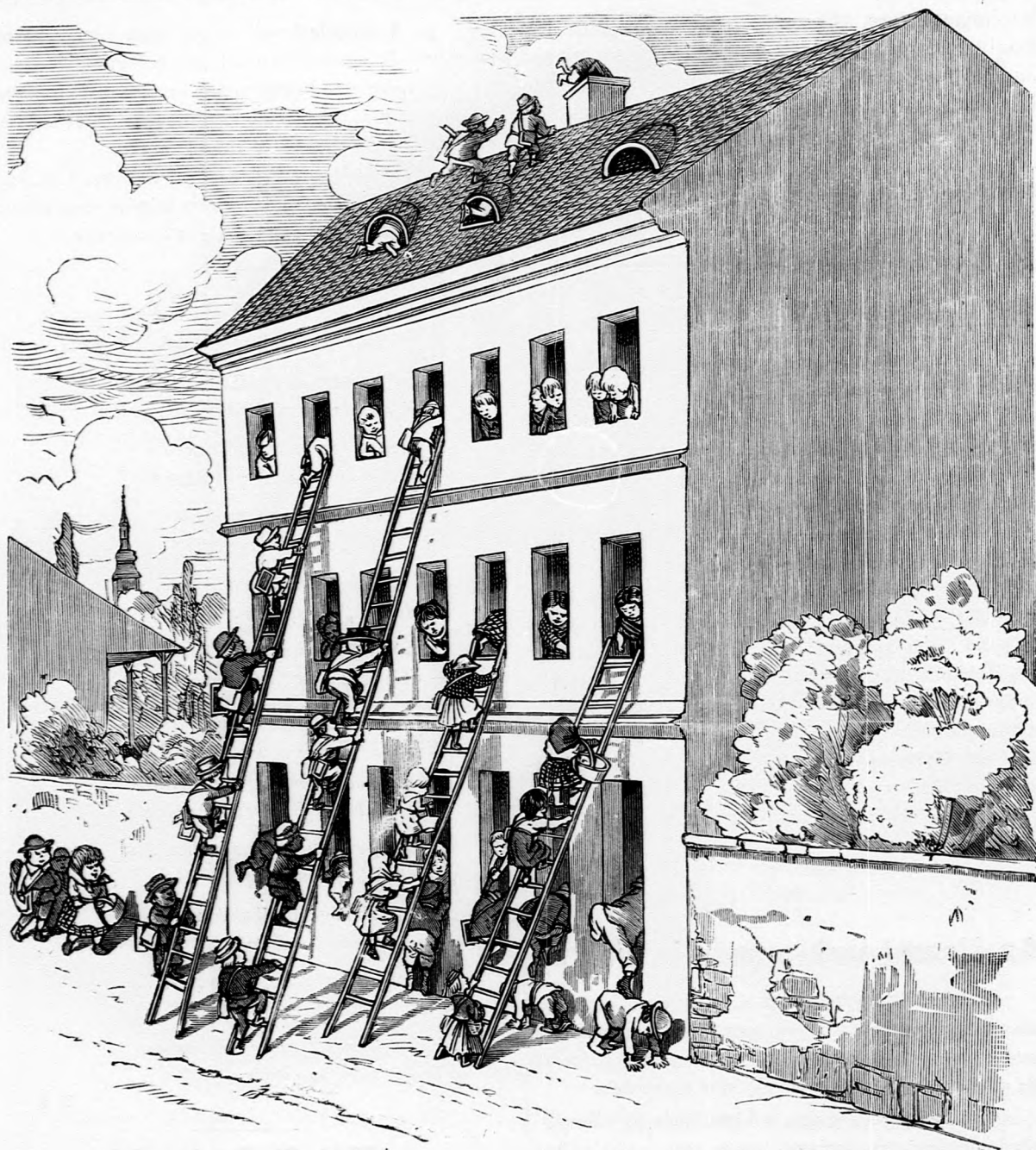
Há! az égne!.. egy megkapja:

S óráját zálogba csapja. —

S. S.

UTILE DULCI.

Budapest tanácsa komoly fontolóra vevén azt a paedagógiai elvet, hogy csak egészséges testben lakhatik egészséges lélek, — szükségesnek látta az iskolákban a szellemi oktatás mellett a testi nevelésre is kellő súlyt fektetni; amiért is akként tette a testgyakorlati tanleczkéket kötelező tantárggyá, hogy már a legujabban fölépitett iskolaházra

nem épített ajtót.

A Dorotya, utczi »Magyar király« — hoz czimzett szálloda lépcső házában szóról szóra következő: »figyelmeztetés« olvasható:

»Miután t. cz. vendégeink kívánatára a Borralaló pénzek beszámítatnak, kérelmünk oda járúl jövőben

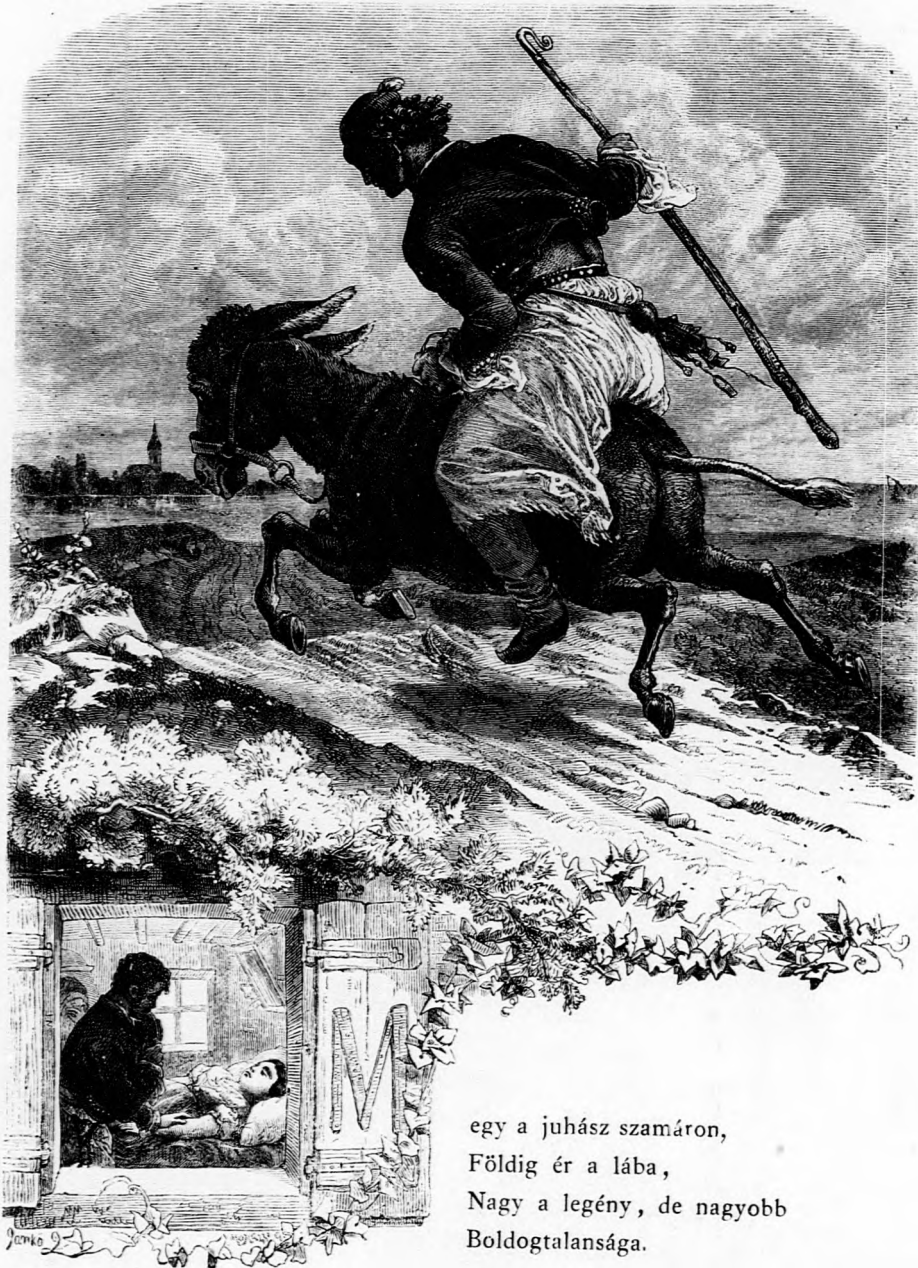
olyanokat ki nem szolgálni, mert csak is a szállodai szolgálatokeért a házon kívül és a netesék podgyász vitéléért fizetést igényelhetnek.«

A hadgyakorlatokról.

*A főhadúr. Teljesen meg vagyok önökkel elégedve.
Az ott a bokorban. No, ezt nem hittem volna.*

MEGY A 'JUHÁSZ SZAMÁRON...*)

egy a juhász számáron,
Földig ér a lába,
Nagy a legény, de nagyobb
Boldogtalansága.

Gyepes hanton furulyált
Legelészett nyája.
Egyszer csak azt hallja, hogy
Haldoklik babája.

Felpattan a számára,
Hazafelé vágat,
De már későn érkezett,
Csak holt testet láthat.

*) Mutatvány Petőfinék az »Athenaeum« kiadásában most megjelent illusztrált diszkiadásából.

Elkeseredésében,
Mi telhetett tőle?

— — Nagyot ütöti botjával
A szamár fejére.

Kutyálkodás.

Szép három agara volt Agárdi urambátyámnak : a fiskális, a doktor és a páter ; — egész udvari személyzet — Mindahárom kitűnő »solo« urfi, mindegyik ára (praetium affectionis) egy dominium ; — de köztük még is legfurfangosabb a fiskális, vele szemben ugyan vesztett pere van valamennyi nyúlnak.

Szokása volt urambátyámnak, — hogy ha hazulról távozott, kedvenceit mindig otthon hagyta, rájuk zárva az ajtót. Féltette őket, mint a későn nősült férj félti a fiatal menyecskét. Alighogy kihuzta a lábát a gazda a szobából, — mind a három agár mint a villám az őzbőrrel takart ágyon termett, mindannyian unisono vonítván : »nichts über die Commodität« !

Az öreg ur pedig jól eldeklínálta őket a nagyuri passioért. Hanem hát fiskálissal volt dolga, a ki ugyan az elkövetett személyesértésért nem indított becsületsértési pert, — semmiségipanaszszal sem alkalmatlankodott, — de azért utójjára még is ő nevetett, ő lett a nyertes!

Legközelebb a mint a kutyák maguk maradtak, — megint csak nyuzták az őzoört. Kéjelegve szenderegtek Morphens karjaiban, — legszebb álmaikból azonban telrisztá őket a kenetlen zárban nyikorogva megfordult kulcs, — mindahárom, mint a parancsolat az ágy alatt keresett asylumot. Gazdájuk azonban melegenek találván az ágyat, ez a corpus delicti elég volt arra, hogy ismét jól eltángálta a passionátusokat. — A fiskálisban forrt a méreg, — bosszút agyarkodott.

Bizony csak harmadszor is az ágyon nyujtózkodtak s lopták a napot a nebulók. S bezzeg még a pipa is kialudt a szájában Agárdi uramnak úgy elámult, a mint belépve az ajtón látta : hogy a kutyái felfutt potával ugyancsak fujják az ágyat hogy azt kihütsék, utánözvén az egyszerűalakit, a ki futta a fagylaltot ; mert nem hitt a németnek.

Denique a fiskális kifogott a principálisán, — s még mai napság is ök az urak, — ha urok nincs honn.

Bárcsak fogott volna a leczke, a példa Agárdi ura-

Főispáni ebéden volt egyszer az öreg ur mint aféle amilyen olyan honoratus táblabíró. Az ebéd végén fagyaltot hordtak körül, — jól kiszéd abból, s kezdené kanalazni. A mint első intrádára bevág egy jó evőkanállal, — a szélrózsa minden irányában szétfreszen a fagyalt, — a mire szeméit törüve Agárdi uramstentori hangon felordított: »ejnye be kutya-étel, de kihagyták hülni«!!

A fiskálisnak meg volt a satisfactiója!

Tallérossy Zebulon levele

Obindeuvaró Adámhoz,

Tekintedezs barátom uram!

Az a fő, hogy a zember soha se el ne veszicsen a fejit. Alphaja diplomacziának.

Persze soxor jut az ember fatalis situatio-ba, mikor aztan nem tugya, fűhöz kapjon-e, vagy fahoz? De gyors találkonyság megtalállya zavarbul kivezető utat.

Most mar igazan nem tudom, micsinyalna egisz conservativ part, ha nem volna közte egy olyan okozs ember, mint in vagyok. Mikor mar nyakig uszik felsülsibe, akor valaki meg fogja züstökit is kihuzsa sarbul. Az in vagyok.

Most is ipen így teszem.

Teczik tunyi, mi sehogy se nem tudunk elfelejtenyi franya honvidéknek, hogy 49-be minden tactikanak filretitelivel, minden strategianak elenére úgy elpaholtak osztrakot, aki hatunkat fedezde. Odalba rugtak minden haditudományt, úgy vertek ki ötet orszagbul. Ez nem volt irvinyes. No de denique megtörtint is mink aztat soha nekik meg nem bocsajtunk. Haraxunk ra most izz, akarjunk őket kitörüllyeni nem föld színirül, csag budzsetbul. Elig nekik az is.

No, gondoltunk magunkba Örményi Miksa barátommal, mikor nagy manőverek hirit meghalotunk, no, monda ő, most vagy soha! Most fogja kiderüllyni magat, hogy ugynevezet honvidnek kaszanyil kezibe, nem Werndl. Ki fog süllnyi egisz turpisag, hogy honvidsereg csag »unnützes material«. Franya honvid fogja gondolnyi puskara, hogy furulya, fogja bele fujni vikonyabb vigibe, masik vigit fogja bilegtetnyi,

püf neki! lövi magat agyon. Fogja hajtanyi azt a mitrelyözt, mintha volna talján verkli s mikor elsül, leül tüle ijetibe. A hol krumpli földet iri, azt megostromol, kifoszt s mikor jólakta, nem tud elszalanyi, elensig csipi neki fülit. Lesz skandalum! Ő felsige miltoztatik tulajdon szemivel meggyözödni, hogy dobunk tizenkit milliót csag Dunaba. Elrendeli, hogy agyunk azt inkább közös hadseregnek. Honvidsereg fucs, volt, nincs. Conservativ politika gyözi.

Igy volt az megalapitva Miksa barátom haditervibe.

Most mar aztan ott van! Csaszar irja ujsagba, hogy mig soha se nem lata olyan derik nimet katonakat, mint magyar honvidek. Ugy elagyabugyaltak másik, nimetet most mar strategia szabalyai szerint, mint karikacsapas.

Hja persze, hogy ez malör. Most mar nem mondhatunk, hogy honvidsig luxus, hogy egy nyultul elszalagya kilencz szaszoaly, hogy stb. stb.

De azir nem szükséges úgy vakarnyi fejit Miksa barátomnak! No bizony! hat most mar megforditunk taktikat.

Azt fogom mondanyi zorszaggyüisbe: »Ime, tisztelt haz, Brucknal, Tataba, Alcsuton, Bicskén, Aradon kiderülte, honvidsereg minő veszedelmes. Kés nem valo gyerek kezibe. Kiczzer szazezer ember, — azaz katona! Borzaszto gondolnyi. Is mindig töb lesz. Ha eczer baloldal kerüli kormányra, is Ausztria nem akarja engednyi közös ügyből: mi lesz akor, he? no mi lesz akor? Tesik ere felelnyi! Igaz hogy baloldal megigérte, hogy csag alkotmanyos eszközkel akarja kivinyi terveit. De kirdem in, hogy hat az olyan eszköz, akit zorszaggyüilis megszavazta, akit király szentesitete: nem alkotmanyos eszköz? Bizony az. Mar pedig honvidsiget, anak puskat, szuronyt orszaggyülés megszavazta, kiraly szentesitete. Ha tehat baloldal Bics felü inditya azt a kiczazezer alkotmanyos eszközt: bizom nem szegi igiretit. Is ebe van veszedelem, amit monarchia közbiztonsagi tekintetbul nem türheti. Enilfogva caeterum censeo. . . .«

Szeretnüm latnyi, ilyen eloquentiának, hogy ki alya elent! Azirt hat sose busuld magadat Maxi barátom: megmutatunk mink vilagnak, hogy honvid sereg mikor gyözte: akor bukta.

Csag nem kel mingyar desperalnyi.

alazatos szolgálja

T. Z.

KRÓNIKÁS ADOMA.

Turáni tatárok.

Mommsen, a nagyhirű történész, a világ legnagyobb romanistája, ki most négykézláb tanulmányozza a magyar nemzeti muzeum római feliratu köveit, oly buzgalommal, hogy térde könyöke is többet tanul meg a római korból, mint a mi egész akadémiai kapitolumunk, — nem először van most itt nálunk. Meglátogatta volt ő muzeumunkat már az 50-es évek elején.

Az pedig olyan idő volt, mikor minden értékes dolognak lába kelt nálunk s a nemzeti muzeumon valóságos tatárpusztítást követett el a német. A mi egy kissé értékesnek látszott, azt mind fölvitték Bécsbe. No a románkori emlékköveket, ötven mázsás sarkophagokat, azokat meghagyták nálunk. Az nem olyan kő, a mit gyűrűbe foglalhatni.

Természetes, hogy a nagy keservesen gyűjtögetett kincs e vandál megrablása leginkább azokat keserítette el, kik a muzeum lassankinti gyarapodásán munkáltak s napról napra látták, miként nőnek a gyülekező tárgyak egész kincshalommá. Érdy meg Rómer, a muzeum akkori őrői a muzeum pusztulása felett nem csoda, ha jeremiási fájdalmat éreztek s gyomrukból kezdtek, utálni mindent, ami német.

Az itt hagyott római kövek szanaszét heverték, tövel hegygyel összevissza, a legtöbb akként, hogy alól volt az írásos fele.

Akkor jött ide Mommsen, hogy ő majd azokat a köveket tanulmányozza. Azt mondták neki, hogy ott vannak, tessék!

A német tudós aztán neki is látott a feliratok fejtegetésének. De hajh, keserves kezdett lenni a munka, amint mindinkább szaporodni kezdett azoknak a köveknek a száma, amiknek lefelé volt az írásos fele. Szegény öreg, hat olyan legény se bírta volna megbillenteni az ilyen kökoloszszusokat.

Először csak magában mérgeledött. De azután nem állhatta tovább. Felrohant Érdyhez, ott találta Rómert is.

—De az istenért uraim, hogy türhetik önök

ezt a borzasztó rendetlenséget? Mért nincsenek azok az emlékkövek úgy felállítva, hogy felirataikat le lehessen olvasni?

— Mért nincsenek? — válaszolt Érdy mérgesen, — azért nincsenek, mert az pénzbe kerül. A német pedig pénzt nem ad. Még ami volna is elszedi. Ha az urnak felfelé kell a kő az írásos felevél: tegyen róla. Arra való a napszámos. Fogadjon egy tuczatot.

A német tudós egész elhült e hirtelen pillipikán. Nagy busan ballagott fel Eötvöshöz. Az legalább civilizált ember. Annak aztán elpanaszolta, hogy ő ugyan tanulni jött a magyar nemzeti muzeumban, de hogy ottan ilyen lezckét kapjon, még se hitte volna.

— No de nem csodálom, — mondá hozzá vetve, — azoknak az uraknak már vérében van a barbarismus. Látszik, hogy t u r á n i t a t á r f a j.

— Az ám, — válaszolt Eötvös azzal az őszelid mosolyával, — az egyiket úgy hitták az előtt, hogy »Rothkreft,« a másikat meg hogy »Lutzenbacher.«

A „BUMSZTI.“

No csak szeretnék én annak az embernek a szeme közé nézni, aki legalább hírét ne hallotta volna a »Bumsztikeller«-nek. Hanem hogy személyesen is lett volna ott, azt igen kevés emberről föltételezem. Pedig hát érdemes ám egyszer oda is elmenni, de csak egyszer, mert aki már egyszer volt ott, az aztán nem is kívánczik másodszor oda.

Nem is olyan potya hely ám az a »Bumszti«! Mint neve is mutatja, fővárosi german intézményeink egyike. Ha a világ úgy hirtelenébe fölfordulna, hát akkor bizonyára a »Bumszti« lenne a legnobilisabb hely. Ebből aztán szerelmes olvasóm, ha az ég csak egykörömfeketőnyi logikával megáldott, körülbelül tudhatod, hogy jelenleg melyik helyet foglalja el a »Bumszti« a nobilis helyek sorában.

Ha valaki ide be akarna jutni, hát első teendője legyen, ha netán valami intelligens kinézése volna, azt leerőszakolni magáról, mert a »Bumszti« nem tür meg semmi féle intelligentiát.

FélreCAPOTT pofa, trágár viczczelés, sunyi tekintet káromkodni tudás és ami fő, — feneketlen nadrág, ezek a »Bumszti« személyiségei.

Én velemszületett rendkívül indelligens és szellemdús kinézésemet leerőszakoltam magamról, s helyébe fölérőszakoltam az említett arc- és nadrágbeli jó tulajdonságokat. (Ha valaki talán holmi viczczelési visketegből azt jegyezné meg, hogy hátha az érdemes Fiastyuk úrnak nem is kellett azokat a jó tulajdonokat magára erőszakolni, hát arra előre is megjegyzem, hogy az igen kopott viczcz volna.)

Miután tehát magamat saját én-emből kivetköztetve, alkalmas bumszti egyéniséggé változtattam, lebakattattam a garádicon, s két piczula antrét kiszurkolva, végre beléphettem a »Bumsztiba«.

Tudom, hogy most mindenki égető kíváncsisággal várja, hogy mit láttam én ott. Hát kérem, eleinte semmitse láttam az ollóval vágható nagy füst miatt, hanem kárpótlásul annál többet éreztem. És ez az a sokféle érzemény arra a tapasztalatra vezetett, hogy nemcsak sok jó ember, hanem sok rossz gőz, pára és más légnemű tulajdonságok is nemcsak megférnek, hanem egyesülnek is egymással. Hogy a »Bumszti« jelenlegi légminemősége milyen volt, arra a természettudomány még nem talált alkalmas szavat. Volt ebben a levegőben vanília, szilvrium, kümmellikör, englisbiter, bor, sör, virginia füst, bakasóhajítás s több ilyen eszményi dolgok, az orrom alig győzte észlelni és gyönyörködni benne.

Mig ezeket elmondtam, azalatt szemeim is annyira hozzászótkak a circumstantiákhoz, hogy most már láthattam is.

Épen szünóra volt, itt egyúttal a vacsora ideje is, A terem, illetőleg a pincze hosszában két hosszú kitaláhatatlan színű asztal húzódtott végig, ugyanilyen padok. Az asztalon valami ötven teríték igen elmés módon elhelyezve, amennyiben a tányérok odavoltak srófólva az asztalhoz, kés, villa, kanál lánczon. Lehet, hogy a bumsztigazda ezt tisztán vendégei iránti előzékenységből intézte így, nehogy valamelyik evőszer földre potyanva, a tisztelt vendégnek még hajlongani is kelljen evés közben, hanem az is igen valószínű, hogy ezen előzékenység mellett az is egy mellékcziel volt, hogy a díszes vendégkoszorú el ne lopjon valamit.

Miután mindenki sietett helyet foglalni, én is leültem hogy hát majd eszem valamit. De tanácsosnak tartám előbb egy kis tapasztalatot szereznem az étkek felől, melyek iránt az eddig látottak alapján elég okom olt nem a legjobb előítélettel viseltetni.

Meltem egy hétpróbás gazember kinézésű egyén ült. Majd megvárom, hogy ez mit eszik? Nem soká lett várnom, szomszédom hívja a kellert, s keralásson egy porció levest.

Hm! hát itt éjjélkor szokát ebédelni. Nagyon kíváncsi voltam arra a levesre. Pár perc mulva jön a kellner, hóna alatt egy olyan hurkatöltőforma spriczlivel, s odakrisztiroz a szomszédom tányérjára egy porció levest, aztán mindjárt azt mondja, hogy: »Zahl'n!«

Szomszédom zavarba jő, tekintgél ide oda, végre szól:

»Kedves barátom, otthonn felejtettem a tárczám, hanem holnap bizisten megfizetem!«

De a kellert nem lehetett capacitálni.

»Eh, mit! holnap! kein Credit!«

S azzal aztán megint visszahúzta a porció levest a spriczlibe.

Én csak elámultam ennek az ügyes találmánynak a láttára.

Hanem a vacsorától aztán elment a kedvem.

Ő felsége válasza Schwarzenberg bíbornoknak.

Anyi félekep közölték ő felsége válaszát, melyet Schwarzenbergnek adott, hogy egy se hiteles; a valódi a következő:

Biztosítom eminentiádat, hogy jó keresztény ember vagyok, s még mindez ideig tudom, mi van a bibliában s ezt az által vélem leg jobban bebizonyíthatni, hogy okulok Ézsau példaján s nem adom el egy tál lencseért, vagy akarom mondani egy kis egyházi parádeért első szülöttségi — alkotmányomat.

Bakamiatyánk.

(Imád koztatott azon 12 magyar egyéves önkénytes által, kik az 1870|1-ik évi szolgálatot Olmützben töltötték.)

Miatyánk, ki vagy a várban, excellenciáztássék meg a te neved, jöjjön el a prüfung, legyen avanciroztatás, hogy valamint a többi káplároknak, ugy nekünk is jó legyen dolgunk a két csillag szentséges védelme alatt. A mi mindennapi menázsinkat add meg nekünk ma és bocsásd meg, ha vétünk a doppelreih'okban, mint mi is megbocsátunk azoknak, a kik minket le»betyár«oznak és letegeznek. És ne vigy minket az exercierplatzra, de szabadíts meg a gelenk-übungoktól, mert tied a kaiserredut,*) tied a schulkaszárnya és az egész olmützi festung. Amen.

*) Egy, a város kapuján kívül, a Morva jobb partján fekvő kaszárnya neve.

A megyekikerekitési mozgalomhoz.

(Az »Üstökös« eredeti tudósítása.)

A csiki atyfiak szép számmal gyűltek be a közelebbi közgyűlésre a székvárosba. Egy kereskedő sietett felhasználni az alkalmat, s tudtul adja, hogy hozzá épen most érkezett egy néhány tucat kisebb nagyobb, de egy színű és egy szabásu fain kalap a legfrisebb módiból. Nosza, kapnak rajta a csiki bizottsági tagok, s minthogy ott még csak most kezd bejönni a német divat, hát az ujmódi kalapokból mindenik vett egyet. Gyűlés után a nagy tisztí ebédről s kis korcsomákról összegyűltek jó »félhusban« egy nagy korcsmába, hogy még nagyobbat igyanak a szék beolvasztási terv feletti legnagyobb bánatukban. Mikor mindez megtörtént, s magukat jól lebúsulták, akkor vették kalapjaikat, — melyeket bemetkor mind egy e fégre szolgáló szögletasztalra tettek le — s egymástól érzékeny búcsut véve, szétoztlottak. Egy kis idő múlva valamennyi megtért és kezébe hozva vissza kalapjaikat, panaszkodtak, hogy kicserélődött a kalapjuk. Ott még jobban összevissza cserélgették s mégis az lett a vége, hogy egy sem talált a magáéra; és most már Csikban mindenki a más ember kalapjával köszön. Minő confuziót csinál az a Szapáry!

Helyreigazítás

a s z e g e d i v e r s e .

Tekintetös Kakas Mártony úr!

Mögbocsáson, hogy jelön soraimal alkalmatlankodok, de mikő a mi híros városunkró ojan — hogy mongyam csak? — libbentyűs híröket óvasok, a mirre mindön józan pógárnak szüve főháborodik, mög engödi hogy egy hütös rönös leveledző tagja lögyek az üstökös ujságnak, lémondván midön fizetség és dinoriumról, vagy ha erőnek erejével má anni akar, hát akkő a mondó vagyok hogy azt oda ajánlom a szögedi tűz öto egyletnek,*) úgy is má négy esztengő öta csak igébü tengő dik, de errü maj máshő szóladzok fő.

*) Szivesen szolgálunk a derék egyletnek egy nagy kosár olyan verssel, amitül a legnagyobb tűz is elalszik. K—s M—n.

Most elősző is hejre hozom azon fundamentom nélküli hirt, mintha a városi atyák rönödöték vona mög a figurájukat a réal iskola prádés szobájába, mert űk töb híros matematyikust, aritmatyikust mög mit tudom én még mi fele matyikust rönödötek mög, de a lelköm talián mestör nem mert ijennagy embörökhő fogni, hát ellopta a képviselők potyografáiát, gondóta hogy ijen közönséges emböröket csak könyeben kifaragi, de bi zony ez sé sikerüt néki, mert ű bizony a potyografíák-rül is töbnyire csak ojan cudar képeket faragott, hogy még saját ödös apjuk is mögtagadi űket, ha sirjábó főke Hát így mindönnek az átkozott talián vót az oka.

Enyit az igazság érdökébe köteleességömnek tartottam tudomásra hozni.

Méj tisztölettel maradok Szögedön 874. szeptembör hóba.

alázatos szögája.

Ötömösi Dömötör.

Spanyol élcz.

A spanyol köztársaság éjszaki seregének vezére, aki sehogy sem tudott boldogulni a carlisták ellen, kapta magát s Madridba ment, hogy ott kormányt buk tasson. Már-már sikerült is neki s hivei a következő táviratot küldték Madridból az éjszaki csataterre:

»Zavala elmondhatja magáról, amit egykor Caesar: veni, vidi, vici!«

Erre aztán a táborból ilyen válasz érkezett:

Innen kellett volna »Zavalának ezt a táviratot Madridba küldeni.«

Mért nem kél el a honvéd ruhája?

Egy olyan honvéd-tiszt köszönt le nem régiben állásáról, kinek privát életéről igen kedvezőtlen hírek keringtek. Tisztí-ruháját a leköszönés után árulta fünek fának; hanem panaszkodott, hogy nem akarja senki megvenni.

Erre aztán így vigasztalta egy ismeröse:

— Hja, nem kellett volna azt annyira bepiszkolni.

Laptu'ajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Lékása Státió utca 30-ik szám alatt.

Pest. 1874.

NYOM. AZ „ATHENAEUM” NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Hírd tések felvételnek:
LÁNG LIPÓT ÉS TÁRS.

1-ső nemzetközi hirdetmé-
nyi iroda fürdő-utca
1-ső szám.

Rajzolja

JANKÓ

Metszi

POLLAK

P É N Z

minden nagyságban, sorsjegyekre, és állampapírokra a tőzsdei állás szerint, részvények, zálog-, letéti jegyekre, arany, ezüst és ezüstpénzekre,

országút 39. szám alatt a museum mellett.

A pénz havi részletekben is visszafizethető.

Alapított 1817-ben.

Legfőbb kitüntetések

minden nemzetközi kiállításokon.

CHOCOLAT MASSON

PARIS.

Raktarak minden nagyobb *czukrászoknál és gyarmatáru kereskedőknél.*

Képviselő nagybani eladásokra :

KIENAST ÉS BAEUERLEIN
Budapesten.

A legbiztosabb és legkellemesebb szer váltóláz ellen.

különösen gyermekeknél, kik a keserü Chinint máskép bevenni nem képesek, a

CHININ CSOKOLÁDÉ

és a Chinin-czukor

Rozsnyay M. gyógyszerészről Aradon (ezelőtt Zombán Tolnamegyében) melyeket a magyar orvosok és természet-vizsgálók és a

nagygyűlése Fiumében pályadíjjal koszoruzott.

Kapható vagy megrendelhető a birodalom minden jóhíru gyógyszer-tárában.

A hamisításoktól óvakodni kell!

Mindenki csak a Rozsnyay M.-féle pályakoszoruzott készítményt kérje és fogadja el.

Vadászok, ispán- és kezelők, házi varrónók stb. urasági és magánházakhoz ellátja

Käs Ignacz, Budapest, Deák-utca 5.

Ugyanott 1 vagy 2 fiuk egész ellátással elfogadnak.

Ingyen

Méter-mérték- és súly-átszámítási táblákat hivatalok, intézetek, kereskedők és mezői gazdák számára **bérmentesen** küld be

SCHUK és SCHLICK

Méter-mérték és súly gyár raktára.
Budapesten.

Szállítói: a m. kir. állami mérték-hitelesítő központi bizottságnak, magyarországi valamennyi mérték-hitelesítő és posta-hivatalainak, minden községek és törvényhatóságoknak, sok közlekedési intézetnek stb. stb.